

ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਅਧਿਆਇ 20: ਉਹ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ

(John Chapter 20: The Day We See The Lord)

ਮੇਰਾ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਹੈ—ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ—ਕਿ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮਿਲੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਪਏਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਾਂ। ਖੈਰ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਹਾਸੇਹੀਣੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਵਾਂਗ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਅਸੀਂ ਇਨਸਾਨ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਦੀਵੀ (ਅਬਦੀ) ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪਾੜਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਦੇ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਵਾਹ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਜੀ ਉੱਠਣ ਵਾਲੀ ਸਵੇਰ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ—ਉਸੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਤਸੁਕ ਹਾਂ: ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੌਣ ਸੀ? ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੌਣ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਹਿਮਾਮਈ ਸਰੀਰ ਵਿਖਾਵਾਂਗਾ"? ਇਹ ਸਭ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਉਸ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ।

ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ, ਮੈਂ ਚੈਪਲੇਨ ਐਰਨ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਜੀ ਉੱਠਣ (Resurrection) ਬਾਰੇ ਸਾਡੀ ਲੜੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ—ਉਹ ਖਾਸ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ—ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਕਿਤਾਬ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅਧਿਆਇ ਵੀਹ ਨੂੰ ਵੇਖਾਂਗੇ। ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਈਬਲਾਂ ਕੱਢ ਲਓ ਅਤੇ ਆਓ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਪੜ੍ਹੀਏ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਨਵੇਂ ਨੇਮ (New Testament) ਲਈ ਕੁਝ ਸੰਦਰਭ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬਾਈਬਲ ਹੋਵੇ, ਮੈਨੂੰ "ਆਮੀਨ" ਕਹਿ ਕੇ ਦੱਸੋ।

ਪਹਿਲੀ ਆਇਤ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨੌਂ ਆਇਤਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹਾਂ।

ਯੂਹੰਨਾ 20:1-9:

"ਹਫਤੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਮਰਿਯਮ ਮਗਦਲੀਨੀ ਸਵੇਰੇ ਵੇਲੇ ਜਦ ਅਜੇ ਹਨੇਰਾ ਹੀ ਸੀ ਕਬਰ ਉੱਤੇ ਆਈ ਅਤੇ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਕਬਰ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਹੋਇਆ ਵੇਖਿਆ। ਤਦ ਉਹ ਭੱਜੀ ਅਤੇ ਸ਼ਮਊਨ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੂਜੇ ਚੇਲੇ ਕੋਲ ਜਿਸ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਆ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਕਬਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਤਦ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਉਹ ਦੂਜਾ ਚੇਲਾ ਨਿਕਲ ਕੇ ਕਬਰ ਵੱਲ ਚੱਲੇ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਭੱਜੇ ਪਰ ਉਹ ਦੂਜਾ ਚੇਲਾ ਪਤਰਸ ਨਾਲੋਂ ਤੇਜ਼ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਕਬਰ ਉੱਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੱਪੜੇ ਪਏ ਵੇਖੇ ਪਰ ਉਹ ਅੰਦਰ ਨਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਸ਼ਮਊਨ ਪਤਰਸ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਕਬਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਕੱਪੜੇ ਉੱਥੇ ਪਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਰੁਮਾਲ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਸੀ, ਉਹ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਅੱਡ ਇੱਕ ਥਾਂ ਵਲੋਟਿਆ ਹੋਇਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਤਦ ਉਹ ਦੂਜਾ ਚੇਲਾ ਵੀ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਜੋ ਕਬਰ ਉੱਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਤੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।"

ਆਓ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਮੰਗੀਏ। ਆਖਰਕਾਰ ਇਹ ਉਸਦਾ ਕਲਾਮ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਇਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਸ 'ਤੇ ਆਮੀਨ।

ਪਿਆਰੇ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ, ਤੇਰੇ ਬਚਨ, ਤੇਰੇ ਕਲਾਮ ਅਤੇ ਤੇਰੀਆਂ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲਈ ਤੇਰਾ ਬਹੁਤ-ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਇਹ ਸਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਲਈ ਜੀਵਨ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਰੂਹਾਨੀ ਜੀਵਨ ਲਈ ਸਮਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਅੱਜ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਵੇਂ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ, ਆਮੀਨ।

ਹੁਣ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਉੱਨੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਯੂਹੰਨਾ 19 ਜਾਂ ਮੱਤੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਦਰਦਨਾਕ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਤਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਿਆਸੀ ਕੈਦੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, "ਸਿਆਸੀ ਰਾਜ਼" ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਰੋਮਨ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਿਲਾਤਸ ਦੇ ਉਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਮੇਰੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਉਹ ਕੈਸਰ ਦੇ ਤਖ਼ਤ ਲਈ ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ? ਉਹ ਧਾਰਮਿਕ ਲੋਕ ਸਨ। ਉਹ ਉਹ ਲੋਕ ਸਨ ਜੋ ਉਸ ਯੁੱਗ ਦੇ ਮੋੜ 'ਤੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਤੱਥ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਦੀਵੀ ਪੁੱਤਰ ਹੈ, ਸਦੀਵੀ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਅਤੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ—ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ—ਆਓ ਇਸ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦੇਈਏ।"

ਇਹੀ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਿਕਲਪ ਸਮਝਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕੋੜੇ ਮਾਰੇ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫਿਲਮ "The Passion of the Christ" ਵੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ—ਵਾਹ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਕ ਬੈਪਟਿਸਟ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵੇਖਿਆ ਸੀ; ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਿਆਨਕ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਰਦਨਾਕ ਸੀ।

ਅਗਲੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਖੁਦ ਇਸ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਜਾਓ।" ਉਹ ਇਸਦੇ ਭਾਰ ਹੇਠ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਭੀੜ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਰੋਮਨ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਕਿੱਲਾਂ ਨਾਲ ਠੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਮਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਰਦਨਾਕ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਤਰੀਕਾ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਕਲਾਈਆਂ ਨੂੰ ਲੱਕੜ ਦੇ ਉਸ ਵੱਡੇ ਫੱਟੇ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਿਆ, ਸਲੀਬ ਨੂੰ ਇੱਕ ਧਮਾਕੇ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਗੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਟਕਣ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਦਮ ਨਹੀਂ ਘੁੱਟ ਗਿਆ।

ਪਰ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।" (ਯੂਹੰਨਾ 10:18)। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਰੋਮਨ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਖੈਰ, ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਲੱਤਾਂ ਤੋੜਨੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਸਕੇ," ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਪਰ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਓਹ, ਵਿਚਕਾਰ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।" ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, "ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ।" (ਯੂਹੰਨਾ 19:30)

ਸੂਬੇਦਾਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨੇਜ਼ਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਕਿ ਜ਼ਖ਼ਮ ਵਿੱਚੋਂ ਲਹੂ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵੱਖ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਰੀਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਮ ਤੋੜ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਸਿਪਾਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ।" (ਮੱਤੀ 27:54)

ਹੁਣ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ। ਇਹ ਕੋਈ ਮਾਅਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਹੈ ਨਾ? ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਕਦਮ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?

ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕੋੜੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨੰਗਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੂਨ ਨਹੀਂ ਵਹਿ ਗਿਆ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਰਦਨਾਕ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਇਸ ਰੋਮਨ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਕਿੱਲਾਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨੇਜ਼ੇ ਨਾਲ ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਰੀਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਓਹ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਜੋੜਨੀ ਪਵੇਗੀ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਠੰਢੀ ਅਤੇ ਕਠੋਰ ਹਕੀਕਤ ਸੀ।

ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ: ਸਲੀਬ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਸੀ?

(Part 2: Who was at the foot of the cross?)

ਹੁਣ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਪਏਗਾ: ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਲੀਬ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਮੌਜੂਦ ਸੀ? ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਖੁਆਉਣ ਵਾਲੇ ਉਸ ਦਿਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ। ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਤੁਸੀਂ ਸੋਚੋਗੇ ਕਿ ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਭੋਜਨ ਛਕਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਭੀੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਉੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਸਨ? ਕੋਈ ਨਹੀਂ।

ਸੁੰਨ-ਮਸਾਨ। ਚੁੱਪ-ਚਾਪ। ਉਹ ਸੱਤਰ (70) ਕਿੱਥੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਭੋਜਿਆ ਸੀ? ਉਹ ਇੱਕ ਸੌ ਚਾਲੀ (140) ਕਿੱਥੇ ਸਨ? ਬਾਕੀ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਚੇਲੇ ਕਿੱਥੇ ਸਨ? ਇੱਕ ਰੂਹ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਬਿਲਕੁਲ ਖਾਮੋਸ਼ੀ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚੇਲਾ ਸੀ ਜੋ ਉੱਥੇ ਡਟਿਆ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੀ ਯੂਹੰਨਾ—ਜਵਾਨ ਯੂਹੰਨਾ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸ ਹਨੇਰੀ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਸਲੀਬ ਦੇ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੋਕ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਮਰਿਯਮ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਹੁਣ, ਆਓ ਸਾਫ਼ ਕਰੀਏ: ਮਰਿਯਮ ਉਸਦੇ ਮਨੁੱਖੀ ਰੂਪ ਦੀ ਮਾਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਾਂ" ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੋਵੇ। ਮਰਿਯਮ ਨੇ ਕਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ; ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮਰਿਯਮ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਪਰ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਸਾਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕੌਣ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ ਉੱਨੀ, ਆਇਤ ਪੱਚੀ (19:25) ਵੇਖੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:

"ਪਰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸਲੀਬ ਦੇ ਕੋਲ ਉਸ ਦੀ ਮਾਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਾਤਾ ਦੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਕਲੋਪਾਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਮਰਿਯਮ ਅਤੇ ਮਰਿਯਮ ਮਗਦਲੀਨੀ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ।"

ਹੁਣ, ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ "ਯਿਸੂ ਦੀ ਮਾਸੀ" ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ? ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਯੂਹੰਨਾ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਰਿਯਮ ਦੀ ਭੈਣ ਸੀ। ਫਿਰ ਗਲੀ ਦੇ ਮੇੜ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੁਆਂਢਣ ਸੀ, ਕਲੋਪਾਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਮਰਿਯਮ, ਅਤੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਮਰਿਯਮ ਮਗਦਲੀਨੀ।

ਇਹ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਸਮੁਹ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ? ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਯੂਹੰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਲੀਬ ਦੇ ਕੋਲ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਕਿੰਨੀ ਅਹਿਮ ਭੂਮਿਕਾ ਸੀ। [ਹਉਕਾ] ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਭਾਵੁਕ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਸਮਾਂ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ, ਮਾਤਾ

ਮਰਿਯਮ, ਗੁਆਂਢਣ, ਅਤੇ ਮਾਸੀ ਦੇ ਨਾਲ—ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਮਰਿਯਮ ਮਗਦਲੀਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਰਿਯਮ ਮਗਦਲੀਨੀ ਕੌਣ ਸੀ? ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਯੋਗ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਸੀ?

ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕੁਝ ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਰੋਮਨ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰਿਆ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰਿਵਾਜ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਨੂੰ ਲਪੇਟਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਰੋਮਨ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਬਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਮੋਹਰ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਉਣ-ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੋਮਨ ਸਿਪਾਹੀ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਪਹਿਰਾ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ।

ਹੁਣ, ਤੁਸੀਂ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ 'ਤੇ ਆਓ। ਸਾਨੂੰ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਪਸੰਦ ਹੈ; ਸਾਨੂੰ ਜਿੱਤ ਦਾ ਇਹ ਬਿਰਤਾਂਤ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕਬਰ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ 'ਤੇ ਉੱਥੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਵਿਅਕਤੀ ਕੌਣ ਹੋਵੇਗਾ? ਸਰੀਰ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਥੇ ਕੌਣ ਹੋਵੇਗਾ?

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋਗੇ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂ ਹੋਵੇਗਾ? ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਚਰਚ ਦਾ ਪਾਸਟਰ, ਜਾਂ ਯਹੂਦੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦਾ ਕੋਈ ਆਗੂ? ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਉੱਚ ਜਾਜਕ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹਨਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰੋਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੁੰਦਰ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਪਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਮਰਿਯਮ ਮਗਦਲੀਨੀ ਸੀ।

ਮਰਿਯਮ ਮਗਦਲੀਨੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪਹਿਲੀ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਰਿਯਮ ਦੇ ਪਿਛੇਕੜ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦੱਸਣਾ ਪਏਗਾ। ਆਓ ਲੂਕਾ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਕ ਵੇਖੀਏ। ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ, ਆਇਤ ਦੇ (8:2) 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀਏ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਵੇਖਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਜੀਬ? ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਹਾਂਗਾ: ਇਹ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਲੂਕਾ 8:2 ਦੀ ਆਇਤ ਪੜ੍ਹਨ ਦਿਓ:

"ਅਤੇ ਕਈ ਤੀਵੀਆਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਭੈੜੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਚੰਗੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਰਥਾਤ ਮਰਿਯਮ ਜਿਹੜੀ ਮਗਦਲੀਨੀ ਕਹਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਤ ਭੂਤ ਨਿਕਲੇ ਸਨ।"

ਕੀ? ਇਹ ਮਰਿਯਮ ਮਗਦਲੀਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇਹ ਯਿਸੂ ਦੀ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ—ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਸਦਮੇ ਅਤੇ ਗਮ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੁੱਟ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਹ ਮਰਿਯਮ ਮਗਦਲੀਨੀ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਤ ਭੂਤ ਨਿਕਲੇ ਸਨ।

ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗੱਲ ਕਹਿਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰਿਯਮ ਮਗਦਲੀਨੀ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਭੂਤ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀ ਰਹੀ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੁਕੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ? ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦਿਓ ਕਿ "ਸੱਤ ਭੂਤਾਂ" ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਅਸਲ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਕੈਪੀਟਲ ਹਿੱਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚੈਪਲੇਨ ਵਜੋਂ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਐਲਿਸ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਚੈਪਲੇਨ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੇਰੀ ਇਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਾਂ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਠੀਕ" ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਾ। ਇਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਪਾਗਲ ਹੁੰਦੇ ਵੇਖਣਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਬੁਰਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਇੱਕ ਮੁਟਿਆਰ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ—ਵਾਰ-ਵਾਰ ਨੁਕਸਾਨੀ ਗਈ—ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਗੁੱਸਾ ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਬਿਮਾਰੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ, ਬਲਕਿ ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਹੀ ਖੇਰੂ-ਖੇਰੂ ਹੋ ਗਈ।

ਹੁਣ ਉਹ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਸ਼ੈਲਟਰ (ਆਸਰੇ) ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। ਉਸਨੇ ਹਰ ਰਿਸ਼ਤਾ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਹ ਨਸ਼ੇ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਪਈ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੁੰਨ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਸੜਕ 'ਤੇ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਪਾਰਕ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂ ਗੰਦਗੀ ਦੇ ਢੇਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਚਮੜੀ ਨੂੰ ਖੁਰਚਦਿਆਂ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਉਸਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਖਮ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਹੀ ਚਮੜੀ 'ਤੇ ਚੀਕ ਰਹੀ ਹੈ। [ਹਉਕਾ] ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਖਾਣਾ ਦੇਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਗੰਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਝਪਟਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੰਨੀਆਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਚੀਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਡਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਚਾਰੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਹਾਂ। ਉਹ "ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ" ਇਨਸਾਨ ਹੈ। ਐਲਿਸ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਅਜਿਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਲ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਹ ਅਜੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ—ਫਿਰ ਨਸ਼ਾ (ਫੈਂਟਾਨਿਲ) ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸੌ ਸਾਲ ਦੀਆਂ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਿੱਧੀਆਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ, ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਕੰਬ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਚਮੜੀ 'ਤੇ ਚੀਕ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਦਰਦਨਾਕ ਹੈ। ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਸ਼ਾਇਦ ਹਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ।

ਮਰਿਯਮ ਮਗਦਲੀਨੀ ਦਾ ਵੀ ਇਹੀ ਹਾਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਆਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਲੂਕਾ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੱਚੀ ਹਮਦਰਦੀ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਇਨਸਾਨ ਸੀ—ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਕਾਬੂ, ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਤੁਲਿਤ, ਅਤੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਣਪਛਾਤੀ। ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਤਰਸ ਖਾਧਾ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਤ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਵਾਇਆ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਪਰ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਇਨਸਾਨ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਮਾਣ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ?

ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਫਿਰ, ਮਰਕੁਸ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਲੀਬ ਦੇਣ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਕਿਉਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: "ਓਹ ਹਾਂ, ਇਹ ਮਰਿਯਮ ਮਗਦਲੀਨੀ ਹੈ, ਉਹੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਭੂਤ ਸਨ"?

ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ: ਇੱਕ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਗਵਾਹ

(Part 3: A Changed Life and the First Witness)

[ਹਾਸਾ] ਮੈਂ ਇਸ ਖ਼ਾਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਦਿਨ ਅਕਸਰ ਤੁਹਾਡੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗਵਾਹੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਇਨਸਾਨ ਹੋ; ਸਗੋਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਇਨਸਾਨ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਹਰ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਤੁਲਿਤ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਮਰਕੁਸ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਗਦਰੀਨੀਆਂ ਦੇ ਉਸ ਇਨਸਾਨ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੂਤ ਚਿੰਬੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਿਲੇ, ਤਾਂ ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ "ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ" ਸੀ। ਉਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਵੀ ਲੋਕ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦਿੱਤੀ।

ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਲਝੀ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ; ਇਹ ਹਰ ਪਾਸੇ ਭਟਕਦੀ ਨਹੀਂ ਫਿਰਦੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਅਜੀਬ-ਗਰੀਬ ਕਹਾਣੀਆਂ ਘੜਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰੱਬ ਕੌਣ ਹੈ, ਜਾਂ ਯਿਸੂ ਕੌਣ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਕਿਸੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਛੂਹਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਨਸਾਨ ਸਲੀਕੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੋਚ ਵਾਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਧਾਰਨ, ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮਰਿਯਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਬਦਨਾਮੀ ਸੀ। ਉਹ "ਉਹ ਕੁੜੀ" ਸੀ। ਹੁਣ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਉਹ ਬਦਨਾਮੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਕਲਾਮ ਉਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਦੀ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮਨ ਬਹੁਤ ਸਾਫ਼ ਹੈ। ਉਸਦੀ "ਚੰਗੀ" ਗਵਾਹੀ ਇਸ ਤੱਥ ਵਿੱਚ ਜੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਨਸਾਨ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਕੀ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਦਿਲਚਸਪ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਇਸ ਵੀਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਕੌਣ-ਕੌਣ ਹੈ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਚੁਣਨਾ ਹੁੰਦਾ—ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕਿ, "ਓਹ, ਵਾਹ, ਇਹ ਯਿਸੂ ਹੈ! ਵੇਖੋ, ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ!"—ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਚੁਣਦਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚੁਣਦੇ? [ਹਾਸਾ]

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਵਿਗਿਆਨੀ ਵਰਗੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚੁਣਦੇ? ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਜੀਵ-ਵਿਗਿਆਨਕ ਚਮਤਕਾਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਲੁਈ ਪਾਸਚਰ ਵਰਗੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੁਣ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜਾਰਜ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਕਾਰਵਰ ਨੂੰ ਚੁਣ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਓਹ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕੌਣ ਸੰਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ: ਆਓ ਅਲਬਰਟ ਆਈਨਸਟਾਈਨ ਤੋਂ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਹਿਸਾਬ-ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਵਾਈਏ! ਪਰ ਨਹੀਂ। ਯਿਸੂ ਕੁਲੀਨ ਜਾਂ ਉੱਚ ਵਰਗ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਯਿਸੂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰਿਯਮ ਮਗਦਲੀਨੀ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਆਓ ਦਸਵੀਂ ਆਇਤ ਵੱਲ ਵੇਖੀਏ। ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਚੇਲੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ। ਪਰ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਆਇਤ ਵੇਖੋ:

"ਪਰ ਮਰਿਯਮ ਕਬਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹੀ ਰੋਂਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਰੋਂਦੇ-ਰੋਂਦੇ ਉਸ ਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਕਬਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖਿਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਬੈਠੇ ਵੇਖਿਆ, ਇੱਕ ਸਿਰਹਾਣੇ ਵੱਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੈਰਾਂ ਵੱਲ, ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਦੇਹ ਪਈ ਸੀ।"

ਦੂਤਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਬੀਬੀ, ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਰੋਂਦੀ ਹੈਂ?" ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।" ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ—ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਯਿਸੂ ਹੈ। ਕਿਉਂ? ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ? ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਮਹਿਮਾਮਈ ਸਰੀਰ ਉਸ ਜ਼ਖਮੀ ਅਤੇ ਲਹੂ-ਲੁਹਾਨ ਇਨਸਾਨ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੋ ਦੂਤ ਵੇਖੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਗਮ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਅੰਨ੍ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ।

ਪੰਦਰਵੀਂ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਬੀਬੀ, ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਰੋਂਦੀ ਹੈਂ? ਤੂੰ ਕਿਸ ਨੂੰ ਲੱਭਦੀ ਹੈਂ?" ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਲੀ (ਬਾਗਬਾਨ) ਸਮਝ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੀ।"

ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੀਆਂ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ। ਇਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਵੀ ਔਖਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਆਇਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: "**ਮਰਿਯਮ!**" ਤੁਰੰਤ, ਉਹ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਚੀਕ ਕੇ ਬੋਲੀ, "**ਰੱਬੁਨੀ!**" ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, "ਉਸਤਾਦ" ਜਾਂ "ਮਾਲਕ"।

ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਪਲ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ! ਉਹ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰ ਝਪਟ ਪਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਘੁੱਟ ਕੇ ਫੜ ਲਿਆ ਕਿ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਪਿਆ, "ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਛੁਹ!" ਹੁਣ, ਅਜੋਕੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ "ਮੈਨੂੰ ਹੱਥ ਨਾ ਲਾਓ।" ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, "ਮੈਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਨਾ ਰੱਖ! ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਰੋਕ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ।" [ਹਾਸਾ] ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।" ਇਹ ਇੰਝ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, "ਮੈਂ ਅਜੇ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਹਾਂ! ਮੈਂ ਅਜੇ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹਾਂ, ਮਰਿਯਮ। ਹੁਣ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਅਦਭੁਤ ਅਤੇ ਭਾਵੁਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਲਪਨਾ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਕੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਫਿਰ, ਯਿਸੂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕੰਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਮੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਕੋਲ ਜਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋਲ ਉੱਪਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।" ਅਤੇ ਮਰਿਯਮ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਗਈ ਅਤੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਹੀਆਂ ਹਨ।

ਜ਼ਰਾ ਇਸ ਕੜੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ। ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਬਰ ਵੱਲ ਭੱਜ ਕੇ ਆਏ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਬੂਤ ਵੇਖੇ—ਲਿਨਨ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਉੱਥੇ ਪਏ ਸਨ, ਰੁਮਾਲ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵਲ੍ਹੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਜੋ ਵੇਖਿਆ ਉਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ। ਮਰਿਯਮ ਮਗਦਲੀਨੀ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਉੱਥੇ ਰੁਕੀ ਰਹੀ। ਆਪਣੇ ਗਮ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਦੋ ਦੂਤ ਵੇਖੇ—ਉਹ ਦੂਤ ਜੋ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ! ਉਹ ਉੱਥੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ **ਉਸਦਾ** ਹੌਸਲਾ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਸਨ। ਇਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਹਿਮਾਮਈ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਫਿਰ ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ: ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੌਣ ਸੀ? ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਿਆਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ "ਮਹਾਨ" ਰੂਹਾਨੀ ਹਸਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਬਿਲੀ ਗ੍ਰਾਹਮ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਸੋਚੋਗੇ ਕਿ ਉਹ, ਜਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਬਿਲੀ ਸੰਡੇ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਮਹਾਨ ਬਾਈਬਲ ਅਨੁਵਾਦਕ ਵਿਲੀਅਮ ਟਿੰਡੇਲ ਜੀ ਉਠੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ "ਯੋਗ" ਹੁੰਦੇ।

ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਭਟਕਣ ਵਾਲੀ ਇਸ ਨਸ਼ੇੜੀ ਅਤੇ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ ਨੇ ਵੇਖਿਆ। ਉਹ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਸ਼ ਗੁਆ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ, ਨਸ਼ਾ-ਮੁਕਤ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਇਨਸਾਨ ਸੀ। ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, "ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ—ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਬੇਘਰ, ਪਾਗਲ ਕੁੜੀ ਨੂੰ।"

ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਇਨਸਾਨ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇਣੀ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਕੈਪੀਟਲ ਹਿੱਲ ਅਤੇ ਡਾਊਨਟਾਊਨ ਸੀਏਟਲ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਜੇ ਸੇਲਾਂ ਸਾਲ ਮੈਂ ਬਿਤਾਏ ਹਨ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਹ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਯਿਸੂ ਉਸਨੂੰ ਚੁਣਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖ਼ਬਰ ਕਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲੀ? ਇਹ ਅਮੀਰ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਜਾਂ ਸਮਾਜ ਦੇ ਉੱਚ ਵਰਗ ਦੇ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਚਰਵਾਹੇ ਸਨ—ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਮੂਲੀ ਲੋਕ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗੀ ਫ਼ੌਜਾਂ ਨੇ ਵਧਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਹੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੂਤਾਂ ਦਾ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।

ਹੁਣ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਯਿਸੂ ਆਪਣਾ ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਕੋਲ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸੌ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੰਤਿਮ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖਣਗੇ। ਪਰ ਮਰਿਯਮ? ਮਰਿਯਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਖਿਆ।

ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ: ਅਣਖੇ ਗਵਾਹ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ

(Part 4: Unusual Witnesses and Spiritual Rebirth)

[ਹਾਸਾ] ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਯਿਸੂ ਕਿਸੇ ਸਿਆਸੀ ਮੰਚ ਜਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਕਿ, "ਵੇਖਿਆ? ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਨਾ।" ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਲਈ ਇੰਨਾ ਤੁੱਛ ਹੋਣਾ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਹੁੰਦੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ।

ਹੁਣ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਏਗਾ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਬੜੇ ਦਿਲਚਸਪ ਬੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਮਛੇਰੇ ਸਨ। ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਮਛੇਰਿਆਂ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ? ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਕਹਾਵਤ ਸੁਣੀ ਹੋਵੇਗੀ: ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੱਛੀ ਦਿਓ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਦਿਨ ਲਈ ਖਾਏਗਾ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮੱਛੀ ਫੜਨਾ ਸਿਖਾਓ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਲੰਬੀਆਂ-ਚੌੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਏਗਾ! ਖੈਰ, ਇਹ ਲੋਕ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੌਕੀਆ ਮਛੇਰੇ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਉਹ ਗਲੀਲ ਦੀ ਝੀਲ ਦੇ ਗਹਿਰੇ ਪਾਣੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਸਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਕੜੇ ਅਤੇ ਜਾਨਦਾਰ ਬੰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੀਆਂ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੋਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿੱਧ ਕੇ ਲੰਘ ਜਾਣਗੇ।

ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ—ਉਹ "ਗਰਜ ਦੇ ਪੁੱਤਰ" (Sons of Thunder) ਸਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਪਤਰਸ ਹੈ: ਜਜ਼ਬਾਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ, ਊਰਜਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ, ਅਤੇ ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ, ਗਲਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਯੂਹੰਨਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਚੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨਾ ਜਵਾਨ ਸੀ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਰਸੂਲ (Apostle) ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਚਪਨ ਵਾਲੀ ਰੂਹ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਸੀ? ਖੈਰ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਖਰੀ ਭੋਜਨ (Last Supper) ਵੇਲੇ, ਬਾਈਬਲ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੀ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲੱਗ ਕੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਦੁੱਧ ਪਿਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਦਾਈ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ! ਪਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨੇੜੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ—ਉਸਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ, ਉਸਦੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਬੱਸ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਯੂਹੰਨਾ ਸੀ।

ਹੁਣ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ 1970 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਗਵਾਹ ਨਾਬਾਲਗ ਹੋਵੇ—ਮੰਨ ਲਓ ਚੌਦਾਂ ਜਾਂ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲ ਦਾ—ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਨਾਬਾਲਗ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਅਜੇ ਇੰਨਾ ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਤਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ "ਗਵਾਹਾਂ" ਵੱਲ ਵੇਖੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਹੈ: ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਅਤੇ ਖਰੂਵਾ ਮਛੇਰਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ "ਬੱਚਾ" ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਨੇ "ਪਾਗਲ" ਦਾ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੋਗੇ, "ਪ੍ਰਭੂ, ਕੀ ਤੂੰ ਪੱਕਾ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਲੋਕ ਜੀ ਉੱਠਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਤੇਰੀ ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਣ?" ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਾਕਈ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ! ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਦਿਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਇਨਸਾਨ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਵੀਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਆਖਰਕਾਰ ਸਾਰੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਫੂਕ ਮਾਰੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਖੁਦ ਮਸੀਹ ਹੈ ਜੋ ਆਤਮਾ ਦਾ ਤੇਹਫਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਵਾਅਦਾ ਉਸਨੇ ਯੂਹੰਨਾ 14 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਹੁਣ, ਅਚਾਨਕ, ਤੁਸੀਂ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਮਰਿਯਮ ਮਗਦਲੀਨੀ ਹੁਣ ਉਹ "ਪੁਰਾਣੀ ਔਰਤ" ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਜਿਸਦੇ ਅੰਦਰ ਸੱਤ ਭੂਤ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਉਮਰ "ਮਾਨਸਿਕ ਉਲਝਣਾਂ" ਦਾ ਵਾਸਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦਾ ਬੀਤਿਆ ਹੋਇਆ ਕੱਲ੍ਹ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਅੱਜ ਨਹੀਂ। ਪਤਰਸ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਗਰਮ-ਖ਼ਿਆਲ ਮਛੇਰਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿੱਧ ਦੇਵੇਗਾ; ਉਹ ਅੱਗ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਗਲਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਅਤੇ ਚਟਾਨ ਵਰਗੀ ਸੱਚਾਈ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ? ਉਹ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ਉਹ "ਬੱਚਾ" ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਜਿਸਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ "ਬੁੱਧੀਮਾਨ" ਨਹੀਂ ਸੀ—ਅਸੀਂ ਉਹ ਖਿਤਾਬ ਨਥਾਨਏਲ ਜਾਂ ਅੰਦ੍ਰਿਯਾਸ ਲਈ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਾਂ—ਪਰ ਹੁਣ, ਯੂਹੰਨਾ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੈ।

ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ "ਵੱਡੀ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਗੱਲ" 'ਤੇ ਆ ਕੇ ਮੁੱਕਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਜੋ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਕਿਉਂ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ? ਤੀਹਵੀਂ ਆਇਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ:

"ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿਖਾਏ ਜਿਹੜੇ ਇਸ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਹਨ।" ਪਰ ਫਿਰ ਇਕੱਤੀਵੀਂ (31) ਆਇਤ ਵੇਖੋ:

"ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ ਕਿ ਯਿਸੂ ਹੀ ਮਸੀਹ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ; ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ।"

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦਿਨ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੀਰਕ ਜਨਮ ਨਾਲੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਰੂਹਾਨੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ (ਨਵਾਂ ਜਨਮ) ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਸਵੇਰੇ ਨੀਂਦ ਤੋਂ "ਜਾਗਣ" ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ, ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਰੂਹਾਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਗਣ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਰੀਰਕ ਸੂਰਜ ਵੱਲ ਵੇਖਣ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਸਮਝਣ ਬਾਰੇ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ, ਸਦੀਵੀ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ, ਜੀਵਨ ਦਾ ਚਾਨਣ ਹੈ।

ਇਹ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਦਿਨ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਇੱਕ ਇਨਸਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕਦੇ-ਕਦੇ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਜਨਮ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਵਾਹ, ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਿਨ ਸੀ! ਮੈਂਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ—ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ

ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਕੋਈ ਬਹੁਤ "ਵੱਡੀ" ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਬਰ ਨੂੰ ਪਰਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਾ ਹੈ, ਤਦ ਮੈਨੂੰ ਪੱਕਾ ਯਕੀਨ ਹੋਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਮੁਫਤ ਤੋਹਫ਼ੇ ਕਰਕੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਬੱਚਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪੰਜਵਾਂ ਹਿੱਸਾ: ਅੰਤਿਮ ਸੱਦਾ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ

(Part 5: The Final Invitation and Gift of Salvation)

ਹੁਣ, ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇਹ ਤੋਹਫ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ? ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨੀਂ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਖੈਰ, ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਨਬੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਭਲਾ ਮਨੁੱਖ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ।" ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਪਏਗਾ: ਕੀ ਯਿਸੂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਇੱਕ "ਭਲਾ ਮਨੁੱਖ," ਇੱਕ "ਪਿਆਰਾ ਨਬੀ," ਅਤੇ ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸੌ ਫੀਸਦੀ ਸੱਚਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਹ ਸੌ ਫੀਸਦੀ ਝੂਠਾ ਹੈ—ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਆਖਰਕਾਰ, ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਲੀਬ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ? ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭੁੱਖਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਖੁਆਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ "ਭਲਾ ਮਨੁੱਖ" ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਚਮਤਕਾਰ ਕੀਤੇ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਦੀਵੀ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਹੈ।

ਜੇ ਉਹ ਦਾਅਵੇ ਸੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਿਰ, ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ? ਇਸ ਪਾਠ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਧਾਰਨ ਗਵਾਹੀ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ "ਭਲਾ ਮਨੁੱਖ" ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਵੇਖਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ।

ਯੂਹੰਨਾ ਵੱਲ ਵੇਖੋ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਇਨਸਾਨ ਬਣ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਖੁਦ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਸਦੀਵੀ ਪੁੱਤਰ ਹੈ, ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਲਿਖਤਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਹਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਗੱਲ ਹੈ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ ਮੁਫਤ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋ?

ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ ਅਠਾਈ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਅਧਿਆਇ ਉੱਨੀ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਹ ਮਹਾਨ ਮਾਫ਼ੀ ਕਿੱਥੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਚੀਕਿਆ, "**ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ**," ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ: *Tetelestai* (ਟੈਟੇਲੇਸਟਾਈ)। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਬਦ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ "**ਕਰਜ਼ਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ**।" ਇਹ ਇੱਕ ਬਿੱਲ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਮੋਹਰ ਵਾਂਗ ਸੀ ਜੋ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਕੁਝ ਵੀ ਦੇਣਾ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਦਾ ਉਹ ਕਰਜ਼ਾ ਉਸਦੇ ਲਹੂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਸਵਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਯਿਸੂ ਹੀ ਮਸੀਹ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ? ਉਹ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ, ਅਧਿਆਇ ਦਸ, ਆਇਤ ਨੌਂ ਅਤੇ ਦਸ ਕੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ:

"ਕਿ ਜੇ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰੇਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੇਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਵਾਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੁਕਤੀ ਪਾਵੇਂਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਧਰਮ ਦੇ ਲਈ ਦਿਲ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਲ ਇਕਰਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਸਾਨ ਗੱਲ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਸਦੀਵੀ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, "ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ।" ਹੁਣ, ਅਸੀਂ ਯੂਹੰਨਾ ਵਰਗੇ ਨੌਜਵਾਨ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਕਿਉਂ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ? ਖੈਰ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਰੋਕੋ: ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਅਜਿਹਿਆਂ ਦੀ ਹੀ ਹੈ।" ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਵਰਗੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਧਾਰਨ, ਸੁੱਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ! ਮੈਂ ਇਹ ਤੋਹਫ਼ਾ ਲਵਾਂਗਾ," ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਜਾਣਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਪਏਗਾ, "ਠੀਕ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।"

ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਮੰਗਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਰੀਦਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਈ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ:

"ਪਿਆਰੇ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ, ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਇਹ ਮੁਫ਼ਤ ਤੋਹਫ਼ਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਇਹ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਹਾਏ ਗਏ ਲਹੂ ਦੁਆਰਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ, ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਅੱਜ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਦੀਵੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਉਹ ਮੁਫ਼ਤ ਤੋਹਫ਼ਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਂ ਹੋਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਿਖਾਵੇਂਗਾ।"

ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦਿਨ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਉਸ ਤੋਹਫ਼ੇ ਲਈ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਦੇਸ਼, ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਧਾਰਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਵੀ—ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ—ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਪੱਕਾ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਦੀਵੀ ਜੀਵਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਸਾਡਾ ਪਾਠ ਯੂਹੰਨਾ 20:31 ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: *"ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ ਕਿ ਯਿਸੂ ਹੀ ਮਸੀਹ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ; ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ।"*

ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਯਕੀਨ ਨਾਲ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਅਦਾ ਹੈ।

ਪਿਆਰੇ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ, ਅੱਜ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਤੇਰਾ ਧੰਨਵਾਦ। ਮੈਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਹੁਣੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ। ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਰਾਹੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾ ਜੋ ਹੁਣ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾਮ ਵਿੱਚ, ਅਮੀਨ।